

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Štefana Michálika na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. apríla 2012 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **P. N.**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6 T 6/2005, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **P. N.**, zastúpený JUDr. S.R., advokátom v K., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2011, sp. zn. 1 To 3/2011, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **P. N.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 26. októbra 2010, sp. zn. 6 T 6/2005, bol obvinený **P. N.** uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

dňa 10. júna 2005 v presne nezistenom čase od 15.30 hod. do 17.30 hod. v katastri obce V. F., okres G., v chatovej oblasti R., časť Č., za chatou č. X., vystrelil zo vzdialenosti cca 1,65 m – 3 metre z plynovej pištole model 92 AUTO, kal. 9 mm P.A., do hlavne ktorej predtým vložil strelu kal. 7.65 mm, pričom zasiahol ľavú spánkovú oblasť hlavy S. R., čím mu spôsobil poranenie, a to kanálovité potrhovanie a pomliaždenie mozgu a vnútro lebečné krvácanie pri priestrele mozgu a zastrele lebky, ktorému menovaný na mieste podľahol. Následne v úmysle zahradiť stopy a zakryť spáchanie trestného činu spolu s obžalovaným F. O. a M. M. vykopali jamu za uvedenou chatou a v nej ukryli telo usmrteného S. R.

Za tento trestný čin uložil krajský súd obvinenému P. N. podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený aj trest prepadnutia veci – plynovej pištole talianskej výroby, samonabíjacej, zn. KIMAR, mod. 92 AUTO, kalibru 9 mm P.A.KNALL, výrobného čísla X. Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. sa stal vlastníkom prepadnutej veci štát.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 bol poškodený N. R. s nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie vo veciach občiansko-právnych.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 22. júna 2011, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 1 To 3/2011, podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 odvolanie obvineného P. N. zamietol.

Krajský súd v Košiciach predložil dňa 18. januára 2012 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený P. N., prostredníctvom obhajcu dňa 14. novembra 2011 na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ktorý uvedené dovolanie odstúpil dňa 05. decembra 2012 Krajskému súdu v Košiciach na ďalší procesný postup) proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2011, sp. zn. 1 To 3/2011. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Obvinený P. N. odôvodnil dovolanie podané prostredníctvom obhajcu nasledovne :

Nesprávnosť právneho posúdenia zisteného skutku vidí v tom, že skutok bol v napadnutom uznesení kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., napriek tomu, že obvinený mal byť uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák., eventuálne podľa § 221 ods. 1, 4 Tr. zák., či § 222 ods. 1, 3 Tr. zák.

Súd prvého stupňa a v konečnom dôsledku aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, síce správne ustálil skutkový stav veci, teda že výstrelom z plynovej pištole model 92 AUTO, kal. 9 mm P-A. obvinený P. N. usmrtil poškodeného S. R., avšak na jeho

základe vyvodil nesprávne právne závery, spočívajúce v nesprávnej právnej kvalifikácii predmetného skutku, tak ako sú vyššie namietané.

Osobitne si v tejto súvislosti dovoľujem upriamiť pozornosť dovolacieho súdu na skutkovú okolnosť týkajúcu sa spôsobu streľby, ktorá sa javí rozhodujúcou vo vzťahu k namietanej právnej kvalifikácii skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

Vzhľadom na spôsob streľby, ako aj jej mierenosť, nemožno za žiadnych okolností dôvodiť existenciu úmyslu v konaní obvineného P. N. usmrtiť poškodeného R.. Táto skutková okolnosť sama o sebe vylučuje existenciu úmyslu usmrtiť poškodeného, a teda aj správnosť namietanej právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. pre absenciu zavinenia vo forme úmyslu, ako jeho obligatórneho pojmového znaku. Ak už konajúci súd, napriek namietaným skutočnostiam, dospel k záveru o existencii úmyslu v konaní obvineného P. N., potom však tento úmysel nesmeroval k usmrteniu poškodeného. Za týchto okolností bolo preto namieste, skutok právne kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1. 2 Tr. zák., eventuálne podľa § 221 ods. 1, 4 Tr. zák., či § 222 ods. 1. 3 Tr. zák.

Nesprávnosť namietaného použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia vidí obvinený v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o vine a treste, neaplikoval na daný skutkový stav veci, zmierňovacie ustanovenie (moderačné právo) obsiahnuté v § 40 ods. 1 Tr. zák., v spojení s čl. 6 ods. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V zmysle ustálenej judikovanej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a v konečnom dôsledku aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, celkovú dĺžku trestného konania 6 rokov, nemožno za žiadnych okolností považovať za primeranú, pričom táto vo svojich dôsledkoch zakladá porušenie práva obvineného na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za daného stavu bolo preto namieste poskytnúť obvinenému adekvátnu satisfakciu prostriedkami vnútroštátneho práva, vo forme aplikácie zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., a teda znížiť uložený trest odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Z týchto dôvodov obvinený P. N. vo svojom dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1, 2 Tr. por. po vyslovení porušenia zákona v ustanovení § 40 ods. 1 Tr. zák. v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z vyššie uvedených dôvodov zrušil vo výroku o vine a treste napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2011, sp. zn. 1 To 3/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. októbra 2010, sp. zn. 6 T 6/2005, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. septembra 2009, sp. zn. 1 To 3/2008, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2006, sp. zn. 1 To 66/2006 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Ďalej navrhol, aby v zmysle ustanovenia § 380 ods. 4 Tr. por. prerušil nariadený výkon trestu odňatia slobody až do rozhodnutia o podanom dovolaní.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedených dovolaní vyjadril dňa 23. decembra 2011 len poškodený N. R. nasledovne:

K dovolaniu obvineného je treba povedať, že súd prvého stupňa a v konečnom dôsledku aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodol o skutkovom stave tak, že konanie obvineného P. N. jednoznačne kvalifikoval ako trestný čin vraždy. Preto my, ako rodinní príslušníci nebohého S. R., považujeme tento záver za správny a súhlasíme s rozsudkom súdu prvého stupňa, tak ako aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý dospel k záveru, že konanie obžalovaného P. N. vykazuje znaky úmyselného konania. Z týchto dôvodov navrhujeme, aby dovolanie obvineného P. N. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., sa použije pre rozhodovanie o dovolaní obvineného P. N. Trestný poriadok účinný od 01. septembra 2011. V zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 6 a 7, ustanovenie § 370 a § 371 sa použije v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený P. N. existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, založili na výhrade týkajúcej sa nesprávnej právnej kvalifikácie trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. Dovolateľ upozorňuje na skutkovú okolnosť týkajúcu sa spôsobu strelby, ktorá sa javí rozhodujúcou vo vzťahu k namietanej právnej kvalifikácii skutku, a ktorá zároveň pre absenciu zavinenia vo forme úmyslu, ako obligatórneho pojmového znaku uvedeného trestného činu, vylučuje právne posúdenie jeho skutku ako trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. Podľa názoru dovolateľa je možné jeho konanie právne

kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. eventuálne podľa § 221 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., prípadne podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Namietanie iných skutočností, ako spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku, predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušných trestných činov (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 5/2008).

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Dovolateľom uplatnené argumenty, odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku odvodené od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov (skutkovej okolnosti týkajúcej sa spôsobu streľby), bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní predstavujú len namietanie skutkových zistení, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné. Podstatou podaného dovolania je teda

snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Nesprávnosť namietaného použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia obvinený P. N. vidí aj v skutočnosti, že súdy oboch stupňov pri rozhodovaní o treste neaplikovali zmierňovacie ustanovenie obsiahnuté v ustanovení § 40 Tr. zák. v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru dovolateľa, celkovú dĺžku konania - 6 rokov nie je možné považovať za primeranú a z tohto dôvodu bolo potrebné, aby konajúce súdy aplikovali ustanovenie § 40 Tr. zák. (mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody) a znížili uložený trest odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, **môže znížiť trest odňatia slobody** pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Toto moderačné ustanovenie § 40 Tr. zák. (resp. § 39 Tr. zák. účinného od 31. decembra 2005) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. (resp. 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. účinného od 31. decembra 2005) a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Tr. zák. účinného od 31. decembra 2005 o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Uplatnený dovolací dôvod podľa 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je obsahovo naplnený námietkou o neprimeranosti uloženého trestu v dôsledku toho, že nebolo použité ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 **písm. i)** a **písm. h)** Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 je taký, že prvý z nich je **všeobecným hmotnoprávnym dôvodom** a druhý **špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom** vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namiatané nepoužitie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolania obvineného P. N., pretože nemôže mať žiadny vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu.

Vzhľadom k uvedenému je treba dodať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 40 Tr. zák. (resp. § 39 Tr. zák. v znení účinnom od 31. decembra 2005), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiadny dovolací dôvod (bližšie pozri stanovisko č. 5, Zbierky stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré nie je už vo svojom základe rozhodovaním v rámci riadneho inštančného postupu; jeho úlohou je posudzovať len vymedzený okruh právnych otázok. K týmto nepatria otázky druhu a výšky uloženého trestu,

ak o tomto bolo rozhodnuté na základe **legálnej aplikácie príslušných ustanovení zákona** súdmi konajúcimi v riadnom procesnom postupe.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného P. N. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok tak, ako bol súdmi obidvoch stupňov zistený, vykazuje znaky trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák.

Zároveň v rozhodovanej veci súdy prvého i druhého stupňa logickým spôsobom aplikovali všetky do úvahy prichádzajúce zákonné ustanovenia, a to aj čo sa týka ustanovení vymedzujúcich kritériá trestania deliktu. Najvyšší súd v tomto smere nezistil žiadny odklon od použitých zákonných ustanovení, po vyhodnotení ktorých obvinenému P. N. na základe správneho právneho posúdenia bol uložený trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) účinného do 31. augusta 2011 preto naplnený nebol.

Toto posúdenie súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, zodpovedá zákonu aj podľa názoru dovolacieho súdu. Ako už bolo vyššie uvedené, ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd musel dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. apríla 2012

JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová